

Καριέρα ή Ανατροφή Τέκνων

Ιωάννα Γλυκοφρύδη
Εκπαιδευτικός Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης

Για ελάχιστες νέες μητέρες είναι αυτονόητο ότι θα παραιτηθούν από την εργασία τους και θα μείνουν στο σπίτι για να αναθρέψουν τα τέκνα τους για όσο κριθεί απαραίτητο.

Για το μεγαλύτερο ποσοστό των νέων μαμιάδων είναι εξίσου αυτονόητο ότι θα μείνουν στο σπίτι τους πρώτους μήνες της ζωής του τέκνου τους (συνήθως 3 έως 9 μήνες) και ύστερα θα επιστρέψουν στην εργασία τους γιατί «δεν γίνεται διαφορετικά», θα «χάσουν» τη θέση τους, δεν «βγαίνουν» οικονομικά ή νιώθουν την ανάγκη να επιστρέψουν στην πρότερη «κανονική» ζωή τους.

Υπάρχουν και περιπτώσεις μαμιάδων που επιστρέφουν στην εργασία τους όσο πιο γρήγορα μπορούν για να πάρουν μία ανάσα από τον φόρτο της ανατροφής ή για να συναναστραφούν γενικότερα με ενήλικες που είναι πιο συνεννοήσιμοι!

Για όλα τα παιδιά του κόσμου, ανεξαιρέτως, είναι αυτονόητο ότι χρειάζονται τη μαμά τους να είναι στο σπίτι, να τα φροντίζει η ίδια, ολημερίς και ενίοτε ολονυχτίς!

Δεν υπάρχει καμία φυσιολογική περίπτωση όπου ένα παιδί να προτιμάει να περάσει την ημέρα του με τον παππού και τη γιαγιά ή κάποια άγνωστη κυρία.

Για τους πρώτους μήνες, για τα πρώτα νηπιακά χρόνια αλλά και για τα επόμενα πρώτα παιδικά χρόνια μέχρι την ομαλή προσαρμογή του παιδιού στο νέο σχολικό περιβάλλον, όταν θα είναι πλέον έτοιμο να δεχτεί την παιδαγωγική φροντίδα της δασκάλας του, ακόμη όμως και τότε, όταν θα επιστρέφει στο σπίτι το παιδί, το κυριότερο που έχει ανάγκη να νιώσει είναι η ηρεμία και η θαλπωρή της μητρικής αγκαλιάς.

Έναν ισάξιο και εξίσου σπουδαίο ρόλο στη ζωή ενός παιδιού παίζει βεβαίως και ο πατέρας. Παρότι είναι δεδομένο ότι το παιδί έχει την ίδια ανάγκη για την παρουσία του πατέρα στην οικογενειακή ζωή, εδώ εστιάζουμε στην ανάγκη της μητέρας και στη σημασία της φροντίδας της για την ανάπτυξη του βρέφους και του νηπίου, καθώς στην εποχή μας έχει αναδειχθεί πλέον αρκετά η ανάγκη συμμετοχής του πατέρα στη βρεφονηπιακή ανάπτυξη, ενώ ο δεδομένος και καθοριστικός ρόλος της μητέρας μοιάζει να λησμονείται όλο και περισσότερο!

Στις μέρες μας, η ανατροφή των παιδιών έχει περάσει σε πολύ μεγάλο βαθμό στα χέρια των παππούδων, γιαγιάδων, νταντάδων ή βρεφονηπιακών σταθμών. Οι γονείς συνυπάρχουν με τα παιδιά τους μονάχα λίγες ώρες καθημερινά και συνήθως λίγο πριν κοιμηθούν το βράδυ.

Ο οικονομικός παράγοντας παίζει φυσικά έναν σημαντικό ρόλο (αν όχι τον πιο σημαντικό) για αυτή την κατάσταση. Όμως, δεν έχουν όλες οι οικογένειες ένα τόσο σοβαρό οικονομικό πρόβλημα που να εξαναγκάζεται η γυναίκα να επιστρέψει στην εργασία της το συντομότερο δυνατόν.

Το σύνθημα είναι μάλλον να δημιουργούμε έναν τρόπο ζωής με αυξημένες και επουσιώδεις οικονομικές «ανάγκες» που δεν αφορούν πλέον τα πραγματικά αναγκαία, αλλά αυτά που εμείς αντιλαμβανόμαστε ως απαραίτητα. Και τότε το κυνήγι της οικονομικής εξασφάλισης επισκιάζει κάθε άλλη πλευρά της ζωής μας.

Ένα παιδί που μόλις τώρα ξεκινάει τη ζωή του έχει ανάγκη της απόλυτης προσοχής της γυναίκας που το έφερε στον κόσμο. Και αυτή η ανάγκη είναι κορυφωμένη από τις πρώτες μέρες μέχρι και την πρώτη του μικρή ανεξαρτητοποίηση, η οποία ξεκινάει το νωρίτερο στα 5 με 6 χρόνια του (ανάλογα με τη συναισθηματική του ωρίμανση) και όχι στα 2 με 3 χρόνια που τείνει να ορίζει η κοινωνία μας την τελευταία 10ετία.

Όταν γεννιέται το μικρό βρέφος, δέχεται έναν καταταγισμό πληροφοριών από το περιβάλλον. Κάθε μέρα όλα είναι καινούρια, νέα πρόσωπα, ήχοι, χρώματα, μυρωδιές, αισθήσεις αφής. Το μωρό χρειάζεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα την αγκαλιά, τη μυρωδιά και τη φωνή της μαμάς του

ώστε να νιώσει και πάλι ασφάλεια. Για αυτό και την καλεί σχεδόν ασταμάτητα κατά τη διάρκεια της εγρήγορσής του.

Μεγαλώνοντας και περνώντας στη νηπιακή φάση, το παιδί εξακολουθεί να δέχεται εκατοντάδες ερεθίσματα και πληροφορίες από το περιβάλλον, να μαθαίνει και να αναπτύσσεται νοητικά και συναισθηματικά. Το ενδιαφέρον, οι εξηγήσεις, η συντροφιά και το ζεστό βλέμμα της μητέρας είναι αναγκαία για να οδηγηθεί σε έναν δρόμο ομαλής ωρίμανσης και ανάπτυξης.

Ακόμη και όταν θα είναι έτοιμο το παιδί να αποχωριστεί για πρώτη φορά την οικογενειακή εστία και αυτό για λίγες αρχικά ώρες και ύστερα να επιστρέψει στην οικογενειακή θαλπωρή, και πάλι θα έχει ανάγκη εκείνου του προσώπου που το φρόντιζε από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του και αποτελούσε τον πρώτο φορέα ζωής του.

Όλοι παίζουν τον ρόλο τους στη ζωή ενός παιδιού. Ο πατέρας, η μητέρα, τα αδέρφια, ο παππούς, η γιαγιά, ο θείος, η θεία, οι φίλοι, οι δασκάλες, κλπ. οφείλουν όλοι να είναι παρόντες σωματικά και ψυχικά όταν συναναστρέφονται με το παιδί. Κάθε πρόσωπο είναι μοναδικό και βοηθάει στην ομαλή ψυχοσυναισθηματική ανάπτυξη του παιδιού, αναλόγως με τη χρονική περίοδο ή στιγμή που υπάρχει στη ζωή του.

Η μητέρα όμως είναι ο πυρήνας, το σημείο επαναφορτίσης που οφείλει να είναι εκεί κάθε στιγμή που θα τη χρειαστεί το παιδί. Δεν είναι τυχαίο ότι το κλάμα, η γκρίνια, ο φόβος, η ανασφάλεια, η δυσφορία, ο θυμός, όλα σταματούν απλώς και μόνο με την αγκαλιά της μητέρας.

Το παιδί δεν μπορεί να περιμένει μέχρι η μαμά να τελειώσει τη δουλειά 6 ή 8 ώρες μετά. Τα παιδιά έχουν ζωντανό το τώρα τους και τώρα είναι η ώρα που χρειάζονται την αγκαλιά της να τα ηρεμήσει, τώρα χρειάζονται να νιώσουν τον χτύπο της καρδιάς που γνωρίζουν από όταν συλλήφθηκαν, τώρα χρειάζονται να αισθανθούν την ανάσα και τη μυρωδιά του ανθρώπου που τα κράτησε για πρώτη φορά στη ζωή τους. Δεν μπορεί αυτή η στιγμή να περιμένει. Γιατί θα χαθεί τόσο για το παιδί όσο και για τη μητέρα.

Η σύγχρονη κοινωνία έχει ως πρότυπο μία γυναίκα-μητέρα που βρίσκεται εκτός σπιτιού, είναι εξίσου ανταγωνιστική εργασιακά με τον άντρα, απουσιάζει τις ίδιες ώρες από την οικογενειακή εστία και συνεισφέρει οικονομικά με τον ίδιο τρόπο.

Είναι γεγονός ότι κάθε άνθρωπος, άντρας ή γυναίκα, έχει την ανάγκη, το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να εκφράζει τη δημιουργικότητά του και μέσω της εργασίας του να προσφέρει τα ταλέντα του στους άλλους. Όταν όμως η γυναίκα γίνει μητέρα έχει εξίσου την ανάγκη, το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να προσφέρει την αμέριστη προσοχή της στα παιδιά της. Να τα υπηρετήσει. Πλέον είναι μητέρα και η μητέρα είχε ανέκαθεν την κυρίαρχη φροντίδα των τέκνων της σε όλες τις προγενέστερες κοινωνίες της ανθρωπότητας.

Στις μέρες μας, μία μητέρα νιώθει αμήχανα και άβολα να δηλώσει ότι δεν εργάζεται ή ότι είναι νοικοκυρά. Νιώθει ότι θα χαρακτηριστεί «τεμπέλα» ή «ανεύθυνη». Η σημερινή κοινωνία θεωρεί, λίγο ως πολύ, ότι μία μητέρα που δεν εργάζεται, δεν κουράζεται ιδιαίτερα και σίγουρα δεν συνεισφέρει στα κοινά!

Στην πραγματικότητα, μία μητέρα που δεν εργάζεται και έχει αποφασίσει να αφήσει, για όσο χρειαστεί, την επαγ

γελματική της σταδιοδρομία, είναι μία γυναίκα που έχει αναλάβει σκόπιμα την τεράστια ευθύνη ενός παιδιού 24 ώρες την ημέρα και έχει δεχτεί να θυσιάσει, για ένα σημαντικό διάστημα και προς χάριν της ανάπτυξης του τέκνου της, την προσωπική της δημιουργικότητα όπως αυτή μπορεί να εκφραστεί μέσω της επαγγελματικής της καριέρας. Κουράζεται, όπως θα κουραζόταν κάθε άνθρωπος που αναγκάζεται να εργάζεται όλη την ημέρα, καθώς είναι αντιμέτωπη με τις διαρκείς σωματικές και ψυχικές ανάγκες των παιδιών της. Η ενασχόληση με ένα παιδί δεν περιλαμβάνει μόνο σίτιση, καθαριότητα, ντύσιμο, παιχνίδι, αγκαλιές και βόλτες. Περιλαμβάνει και γκρίνιες, κλάματα, πείσματα, αντιδράσεις και ξεσπάσματα.

Συμπερασματικά, όταν ένα καινούργιο μέλος μέλει να εμφανιστεί στην οικογένεια, θα ήταν ωφέλιμο να συζητήσει το ζευγάρι και να αναρωτηθεί, «Αποτελούμε μία από εκείνες τις οικογένειες που έχουν όντως σοβαρό οικονομικό πρόβλημα; Ή οι επίπλαστες «ανάγκες» μας, μας πιέζουν οικονομικά;».

Γιατί δεν είναι πρόβλημα όταν δεν έχουμε επιπλέον χρήματα για ένα ταξίδι αναψυχής· δεν είναι πρόβλημα όταν δεν μας περισσεύουν χρήματα για τις καθημερινές μας «απολαύσεις» (καφετέριες, εστιατόρια, κτλ.)· δεν είναι πρόβλημα όταν δεν μπορούμε να ανανεώνουμε όσο τακτικά θα θέλαμε την γκαρνταρόμπα μας.

Το ζευγάρι πρέπει να αναρωτηθεί και να αποφασίσει τι σημαίνει πραγματικό οικονομικό πρόβλημα και ποιες είναι οι πραγματικές ανάγκες τους. Και το πιο σημαντικό που θα κληθεί να συλλογιστεί είναι ποιες είναι οι πραγματικές ανάγκες του μωρού, αλλά και ποιες πρέπει να είναι οι νέες προτεραιότητές του, τώρα που ένα νέο ον εμφανίστηκε σε αυτόν τον κόσμο και είναι έτοιμο να διαγράψει τη δική του πορεία στη ζωή και να δημιουργήσει τις δικές του παιδικές αναμνήσεις, οι οποίες θα περιλαμβάνουν και τους γονείς του, και ειδικά τη μητέρα του, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό!

Ευστράτιος Παπαναγιώτου

Παιδιά του Θεού

μεταμόρφωση

Δεν υπάρχει τίποτα πιο δύσκολο για τον άνθρωπο από το να σταθεί στο ύψος αυτού που πραγματικά είναι: παιδί του Θεού. Αυτό το ασύλληπτο γεγονός είναι η λύση και η αιτία όλων των προβλημάτων μας, η ευχή και η «κατάρτα» μας. Η απλότητά του είναι συγκλονιστική. Γιατί δεν γίνεται να μη μας συγκλονίσει συθέμελα ακόμη και η ελάχιστη υπόνοια για την α-λήθεια του.

Παιδιά του Θεού!

Οι συνέπειες αυτού του ενδεχόμενου, να είναι ο Ίδιος ο Θεός, ο Αληθινός μας Γονέας, είναι ασύλληπτες, ανατρέπουν τα πάντα, και πάνω από όλα, μας ελευθερώνουν από τα δεσμά που σφυρηλατεί για εμάς μία από τις ισχυρότερες ψευδαισθήσεις μας: ότι είμαστε παιδιά των γονιών μας.

Δεν είναι λοιπόν εύκολο να συνειδητοποιήσουμε το πιο απλό γεγονός της ζωής μας. Η επίγνωση ότι είμαστε παιδιά του Θεού, αποτελεί ένα μακρύ ταξίδι επιστροφής στον χαμένο μας Οίκο, στους κόλπους της Ίδιας της Αγάπης, που μας περιμένει πάντοτε με ανοιχτές αγκάλες και λαχταρά διακαώς τη συνειδητή πλέον επιστροφή μας, όχι για χάρη Της, αλλά για χάρη μας.